

# РЕШЕНИЕ

№ 6796

гр. София, 18.11.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,**  
в публично заседание на 18.10.2021 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ива Кечева**

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **5365** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, подадено от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя К. Н., срещу Решение № ПИ-138/10.05.2021 г., издадено от директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С. /ТД на НАП-С./, с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Разпореждане за разпределение на суми № С210022-125-0071165/26.03.2021 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С..

В жалбата са изложени доводи за неправилност на оспореното решение. Оспорен е изводът на решаващия орган за законосъобразност на обжалваното разпореждане. Твърди се, че със събраните суми е следвало да бъдат погасени изискуемите публични вземания по справка - декларация № 22104199720/10.11.2020 г., а не задълженията, установени с Ревизионен акт № Р-22221020001141-091-001/20.10.2020 г., тъй като по отношение на него е съществувало висящо производство пред директора на Дирекция „ОДОП“ С.. Иска се от съда да отмени обжалваното решение.

Ответникът – директор на ТД на НАП - С., чрез процесуален представител юрк. Р., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира разноски, съобразно списък по чл.80 ГПК. Прави възражение за прекомерност на евентуално претендирания от жалбоподателя адвокатски хонорар.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от доказателствата по делото, срещу [фирма] е било образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2021 г. по описа на ТД на НАП-С. за принудително събиране на публични държавни вземания.

Със Съобщение за доброволно изпълнение № С210022-048-0011937/17.03.2021 г., дружеството е поканено, в 7-дневен срок от получаване на съобщението, да заплати доброволно задълженията си ведно с лихвите по СД по ЗДДС № 22104199720/10.11.2020 г. и по Ревизионен акт №Р22221020001141-091-001/20.10.2020 г. Съобщението е връчено по електронен път на жалбоподателя на 28.03.2021 г.

На 25.03.2021 г., в резултат на извършени действия по изпълнителното производство, по сметка на ТД на НАП- С. е постъпила сума в размер на 30035.14 лева.

С Разпореждане изх. № С210022-125-0071165/26.06.2021 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП –С., на основание чл. 219 вр. чл. 240 ДОПК, е разпоредено разпределение на сума в размер на 30035.14 лева, постъпила на 25.03.2021 г. от извършени действия по изпълнителното производство срещу [фирма], за погасяване на публични задължения на дружеството, установени с РА № Р-22221020001141-091-001/20.10.2020 г.

По жалба на [фирма] срещу Разпореждане изх. № С210022-125-0071165/26.06.2021 г. е издадено обжалваното в настоящото производство Решение № ПИ-138/10.05.2021 г. на директора на ТД на НАП – С.. Решаващият орган е оставил без уважение подадената жалба, като е приел, че съгласно разпоредбата на чл.209, ал.1 ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. Събирането на публичните вземания се осъществява по силата на влязъл в сила акт за установяване на публичното вземане, освен ако в закона е установено друго, а настоящият казус попада в изключенията, предвидени в чл. 165 ДОПК. В тази връзка, административният орган посочва, че се касае за събиране на вземания по чл. 209, ал.2, т.1 ДОПК, според който принудителното изпълнение се предприема въз основа на ревизионен акт, независимо дали е обжалван.

Установява се, че с разпореждане изх. № С200022-031-0003609/20.11.2020 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП –С., на основание чл. 229, ал. 1 ДОПК, е разпоредено частта от постъпилите по сметка на [фирма] в У. Б. АД, върху която е наложен заповест за налагане на обезпечителни мерки изх. № С200022-139-0002182/11.11.2020 г., в размер на 29916,61 лв., на основания чл. 229, ал. 3, т. 3 от ДОПК да се оставят на разположение на длъжника за погасяване на публични вземания по банкова сметка на НАП.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Оспореното решение е издадено от орган, който разполага с материална компетентност, съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК – директорът на Териториалната дирекция на НАП - [населено място]. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяната му.

Последователността на погасяванията на публичните вземания е регламентирана с чл. 169 ДОПК, като според ал. 1 от нормата, публичните вземания се погасяват в следната последователност: главница, лихви, разноски. Съгласно чл. 169, ал. 3 ДОПК, при

наличие на няколко публични вземания, които длъжникът не е в състояние да погаси едновременно до започване на принудителното им събиране, той може да заяви кое от тях погасява пред съответния компетентен орган. Ако не е заявил това, те се погасяват съразмерно. От възможността за избирателно погасяване на задълженията обаче, длъжникът би могъл да се възползва единствено преди образуване на изпълнително производство – арг. от чл. 169, ал. 8 ДОПК.

В случая се установява, че към датата на постъпване на сумата от 30035.14 лева - 25.03.2021 г., срещу [фирма] е било образувано изпълнително производство, поради което дружеството не е имало право да посочи кое от наличните няколко свои публични задължения погасява с внесената сума.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя срещу извършеното погасяване на задълженията, установени с РА № Р-22221020001141-091-001/20.10.2020 г., аргументирано с обжалването му по реда на чл. 152 ДОПК. Съгласно чл. 209, ал. 2, т. 1 ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на ревизионен акт, независимо дали е обжалван. Поради това, обстоятелството, че РА е обжалван и не е влязъл в сила не пречи принудителното събиране на установените с него публични вземания, в случай че те не са платени доброволно от длъжника. При евентуалната му отмяна, съобразно чл. 129, ал. 6 от ДОПК, недължимо внесените или събрани суми, ще бъдат възстановени, ведно с дължимата законна лихва.

Съгласно чл. 219, ал. 1, т. 1 ДОПК, регламентиращ принудителното изпълнение при конкуренция между вземания, когато производството е за събиране на разнородни публични вземания и имуществото на длъжника не е достатъчно за тяхното погасяване, независимо от прилаганите способи или от реда, по който се събират тези вземания, за данъчните и митническите задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски постъпленията до изчерпването им се разпределят съразмерно. Същевременно, редът за погасяване на публичните вземания при образувано изпълнително производство е уреден с чл. 169, ал. 8 ДОПК: публичните вземания се погасяват в следната последователност: разноски, главница, лихви. Съобразно посочените норми, при наличие на разнородни вземания, с постъпленията в изпълнителното производство, съразмерно се погасяват първо разноските, след което всички главници и накрая лихвите. В разглеждания случай, публичният изпълнител е разпределил постъпилата сума в противоречие с чл. 219, ал. 1, т. 1 ДОПК, като е извършил погасяване единствено на задълженията, установени с РА № Р-22221020001141-091-001/20.10.2020 г., а не е разпределил постъплението съразмерно за погасяване на всички подлежащи на изпълнение данъчни задължения - главници, в т.ч. и тези по СД по ЗДДС № 22104199720/10.11.2020 г. Макар и задълженията, подлежащи на принудително изпълнение, да са от един вид – данък добавена стойност, те са разнородни, тъй като пораждащият ги фактически състав е различен. Поради това и съгласно чл. 219, ал. 1, т. 1 ДОПК публичният изпълнител е следвало да разпредели постъпилата сума като съразмерно погаси с нея всички налични към датата на плащането главници за данъчни задължения. Като не е процедирал по този начин публичният изпълнител е допуснал нарушение на материалния закон, което не е било отстранено и от решаващия орган.

На следващо място в настоящото производство се установи, че с разпореждане изх. № С200022-031-0003609/20.11.2020 г. публичен изпълнител при ТД на НАП –С., на основание чл. 229, ал. 1 ДОПК, е разпределил частта от постъпилите суми по сметка на

[фирма] в У. Б. АД, върху която е наложен заповор с постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С200022-139-0002182/11.11.2020 г., в размер на 29916,61 лв., на основание чл. 229, ал. 3, т. 3 от ДОПК да се оставят на разположение на длъжника за погасяване на публични вземания, дължими съгласно СД по ЗДДС № 22104199720/10.11.2020 г. Независимо че се позовава на това разпореждане, жалбоподателят не ангажира доказателства, че се е разпоредил с разрешената му сума и е извършил плащане на задължението си по посочената СД по ЗДДС. Въпреки това, настоящият съдебен състав приема, че наличието на разрешение за неотложно плащане на задължението по справка-декларация, представлява юридически факт, който е от значение за спорното право и е останал необсъден както от публичния изпълнител, така и от решаващия орган.

По изложените съображения, съдът приема, че оспореното в настоящото производство решение № ПИ-138/10.05.2021 г. на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него Разпореждане изх. № С210022-125-0071165/26.06.2021 г. противоречат на материалния закон, поради което подлежат на отмяна. С оглед естеството на оспорените актове, административната преписка следва да бъде изпратена на компетентния публичен изпълнител, който след като извърши проверка за наличието на предприети действия по изпълнение на разпореждане изх. № С200022-031-0003609/20.11.2020 г., следва да издаде нов акт за разпределение на сумата от 30035.14 лева, постъпила на 25.03.2021 г. по сметка на ТД на НАП С., след изпълнение на дадените с мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и приложението на закона.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноси в размер на 50 лв. – платена държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София-град, I отделение, 3-ти състав

### РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба, подадена от [фирма], решение № ПИ-138/10.05.2021 г., издадено от директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., както и потвърденото със същото Разпореждане изх. № С210022-125-0071165/26.06.2021 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП –С..

ИЗПРАЩА делото като преписка на компетентния публичен изпълнител за издаване на нов акт за разпределение на сумата от 30035.14 лева, постъпила на 25.03.2021 г. по сметка на ТД на НАП С., след изпълнение на дадените с мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и приложението на закона.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сума в размер на 50 (петдесет) лева, представляваща разноси по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: